

Discursus Studenticus ...

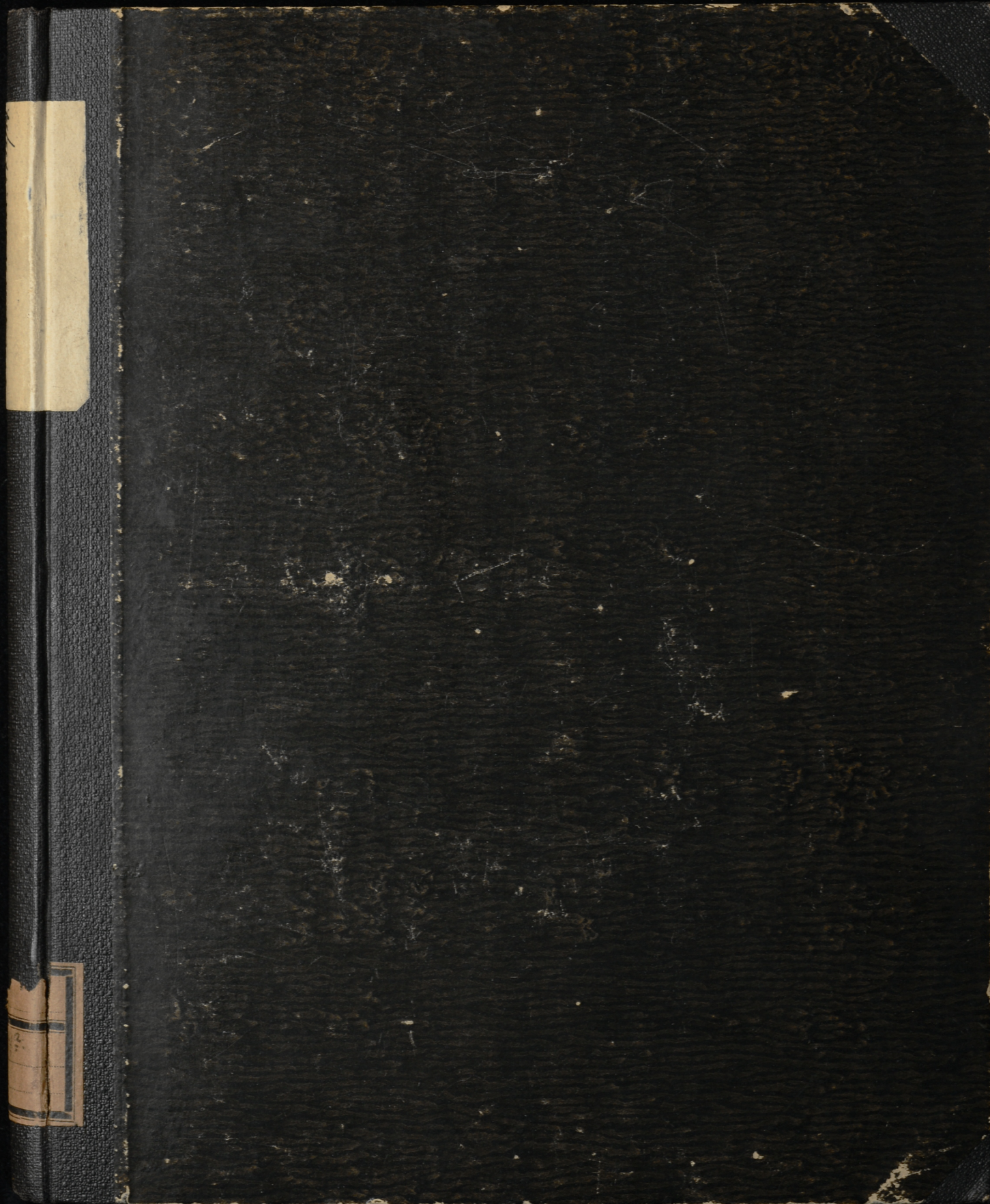
Pensum Quartum : De Superbia Paedantica In Honorem ... Francisci Alberti Aepini, S. S. Theol. & Philos. Doctoris ... Anno 1733. d. 21. April. Sollemnissimis Ceremoniis Sceptra Academica Universitatis Rostochianae accipientis offerre non oterat non Virgo Masculina, J. U. St.

Rostochii: Adler, 1733

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn828612005>

Band (Druck) Freier Zugang

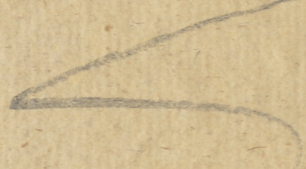

MK-7973^a.

262

Fr. Bachmann

15 Briefen

1732-35

Wol micrum

U. - Bibe hat unsern Teil!

PENSUM QVARTUM
DISCURSUS STUDENTICI
DE
SUPERBIA PÆDANTICA
IN
HONOREM atque EXISTIMATIONEM
VIRI
MAGNIFICI, EXCELLENTISSIMI
DOMINI,
DOMINI FRANCISCI
ALBERTI ÆPINI,

S. S. Theol. & Philos. Doctoris longe Celeberrimi,
Ejusque Prof. Ducal. Ordin. Famigeratissimi,

Olim

PRÆCEPTORIS SUI FIDELISSIMI,

Anno 1733. d. 21. April,

Solennissimis Ceremoniis

SCEPTRA ACADEMICA

UNIVERSITATIS ROSTOCHIANÆ

accipientis

offerre

non poterat non

VIRGO MASCULINA,

J. U. St.

ROSTOCHII,

TYCIS IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. &
ACAD. TYPOGR.

DISCURSUS STUDENTICI
DE
SUPERBIA PÆDANTICA
IN
HONOREM æque EXISTIMATIONEM
VIRI
MAGNIFICI, EXCELLENTISSIMI
DOMINI
DOMINI FRANCISCI
ALBERTI EPINI

PRÆCEPTOR
Solemnitatis Cærimonis
SCHEPTRA ACADEMICA
UNIVERSITATIS ROSTOCHIANÆ

VIRGO MASCULINA

ROSTOCHI
TYP. IO. IAGOB. WILHELM. FRING. &
ACAD. TYP. GR.

On est, ut in explicanda voce *Superbia* multus sim, quia unusquisque jam de ea habebit conceptum h. l. quæstionis *Quid sit?* quæ omnino antefenda est aliis quæstionibus, quia non entis alias nullæ essent affectiones, nec cognosceretur nisi cognitum, hoc vel illud esse ut bene loquitur M. GEORG. DAMMIUS (a) cum Aristotele; Superbiam autem dari atque in homines ca-

dere, in aprico est in Protoplastis nostris per hanc miseriam miseriarum nobis attrahentibus. Et plura exempla hominum spiritus altos gerentium, penasque nido majores extendentium adducere non opus est, quippe ea nullius avi historia neget. Nam provoco ad experientiam testem locupletem. Quotusquisque enim reperitur, qui infirmitatem suam recordetur atque studeat intra suam delitescere pelliculam, suoque se pede a modulo metiri discat. Sic suos quisque patimur manes. Unde optimam fidem meretur illius *Poeta* (b) diciturium:

Ut nemo in sese tentat descendere? nemo:

Sed præcedenti spectatur mantica tergo.

Majori igitur tibi dedecori erit unius superbiæ macula, quam honori virtutum copiosus fulgor. Imo solum non exstinguet earundem faces, dabit insuper argumentum, esse fictas, factas ad speciem, adulterinas, non veras. Quid? quod si unquam alias veritatem dixit Pythagoricus ille, quem Aristoteles (b) adducit, *recte se. agere uno modo tantum licere, peccare vero multis modis posse*, hic dixit, quia hæc superbia multis sæpe diverticulis divagatur, multisque flexionibus a recti semita.

(a) In exercit. de Disputatione Sect. I. Prælim. §. I. (b) Perf. Sect. IV. vers. 23. (c) In Echic. Lib. II. Cap. V.

§. II. In specie devolvimur ad Superbiam *Pædanticam*. τὸ Pædanticum vero utrum derivandum e gallico idiomate, an vero græco, mihi unum idemque erit, eique nec immorabor. Hoc quidem certissimum est, τὸ pædanticum satis castigatam latinitatem non sapere. Cum autem hodierno die ironice ut plurimum adhibeatur *Pædantia*, Pædantismus, germanice *Schultuchs*, *Schulsuchseren*, quæ scommatica vulpecula Scholasticæ denominatio debetur M. CASPARO ARNURO, *Lammerschwanz*, e-

lim Professori Jenensi, pallium pellibus vulpinis suffultum gestanti, utiafferit T. W. BIERLINGIUS (d) obscurioris hujus vocabuli per aliquod temporis tractum atque incertæ vagæque significationis tandem attulit explanationem clariorem ULRICUS HUBERUS (e).

(d) In diss. de Eruditione Poltica oder wie man Cavalierement studiren solle? §. 3. (e) Annexam deprehendes nitidissimam ejus de Pædantismo orationem Philosophiæ Aulicæ Dn. Thomasi.

§. III. Est autem hæc superbia Pædantica juxta BUDDEUM (f) vitium eorum, qui gloriæ sibi ducunt de rebus minimis altercari, omnibusque etiam levissima de causa fordide, & maligne contradicere; Qui autem contradicendi pruritus exercetur vel scriptis vel ore; vel cum vel sine injuriosis verbis atque literis. Quicquid autem ejus sit veritas tamen ut plurimum ab istiusmodi *Magistris contradictionum*, quo cognomine appellatus est JO. WESSELIUS juxta M. SIGISM. ANDR. FLACHS (g), perditur & perdita est. En igitur superbiam prædantismi matrem. De qua autem superbia prædantica hujusque prole varia paulo specialius agere juvabit.

(f) In Elementis Philosoph. instrum. Cap. II. §. 38. p. 134. Plura autem qui cupit legere de hoc vitio consulat Pfaffum in Introd. ad Hist. Theol. literar. notis amplissim. illustr. Proleg. ad §. 2. p. 5. (g) In diss. de causis dissensus Eruditorum §. XVI.

§. IV. Absit autem respectu Subjecti *in quo* eam universalem statuere, imputatur haut raro innocuis ille, verum maximo cum scandalo. Cum autem jam in Scholis Pædantas & quidem majori risui sese exponentes invenias, proinde licebit hancce levidensem tractatimculam dispescere in duas sectiones, quarum Prior de superbia Pædantica s. Pædantismo Scholastico; Posterior de Academico aget.

SECTIO PRIOR, DE SUPERBIA PÆDANTICA SCHOLASTICA.

§. I.

Vocabulum *Scholasticum* hic accipimus in sensu vulgari, non Philosophico. Pædagogorum autem maxime hic habebimus rationem, solcher Präceptoren auf kleinen Schulen und Gymnasien. Quos vero in duplici

plici respectu considerandos nobis proponimus vel in relatione ad discipulos, vel qua ipsorum Personam. Ad hanc quod est, quis non utroque deprehendit quosdam Catones, mox Xenocrates, jam Euripides, rursus C. Marios &c. & hanc morositatem, quæ omnino misocosmia audit de qua eleganter M. SCHRÖDERUS (a) nisi simulent, consuetudo fit tandem natura, quam etsi postea expellas furca, tamen usque recurret, putant discipulos omnem *πληροφορίαν* abjecturos esse, cum tamen hæc præjudicia merito plus simplici vice ipsis Scholasticis suspecta videntur, adeoque pelle vulpina Padantæ detecta eo magis eum postea oportebit horum præprimis inobedienciæ, quam Salomon peccatum Magicum appellat, delictorum perferre sales mænianos, ubi postea omnis gratia atque animi reverentia contabescit, quam si semel amissa, postea raro recuperabis.

(a) In diff. de Misocosmia Eruditorum oder von schmutzigen Gelehrten Lipsiæ habit. §. 4. & 8.

§. II. Quo doctior igitur quis est Pædagogus, eo humanior erit. Et quamvis Severitas atque gravitas in & per se maxime fit laudanda, nihilominus ejus limites ne transcendat, cavendum semper habebit, neque ex illa in Superbiam Padanticam se præcipitem det. Sit igitur severitas, cum comitate conjuncta. Quapropter & hoc nomine *CORN. NEPOTI* (b) maxime laudatur *ATTICUS*. Eundem in modum maximis afficit encomiis *TACITUS* (c) Dn. *J. AGRICOLAM*. Eadem laude maectat Erasmus *JOH. KIRCHERUS* (d). Quo & spectat elogium, quod *RITTERHUSIUS* (e) tribuit *PIRKHEIMERO*. Nec intermittere potest idem Erasmus (f) quin eandem fortunam gloriatur de *THOMA MORO*.

(b) Cap. XVI. n. 1. ejus, inquit, comitas non sine Severitate erat, neque gravitas sine facilitate; ut difficile esset intellectu, utrum amici eum magis revererentur, quam amarent. (c) Cap. IX. ubi ita: Nec illi quod est rarissimum, aut facilitas autoritatem, aut severitatem amorem diminuit. (d) Lib. VII. Epist. Erasm. Epist. XXXIV. ad ipsum scripta. (e) In Vita p. 15. (f) Lib. XVII. Ep. 16.

§ III. In relatione autem ad discipulos inspecie si spectes Pædagogorum quorundam mores, præprimis in docendo atque informando Superbia padantica se prodit. Quamprimum enim cuidam Scholasticorum vocabulum aut phrasis non Ciceroniana usurpata horum terit aures, vociferantur

tur vel adeo, ut aures sonent, quasi de salute totius imperii ageretur, cum tamen ne quidem sit certamen de lana caprina. Cui cacozæthi affuetos ut paucos afferamus. Sic inanes & sine medulla ventosas nuces proposuit *AGNUS BENIGNUS SANREY* (g). Circa istiusmodi curiosas inneptias occupatum quoque videre licet *MARTINUM FOGELIUM* (h). Et nuperime Eruditissimi critici ostenderunt, se non expertes esse hujus Pædantismi, cum sc. *BENTLEJUS*, *BOYLIUS*, *J. CLERICUS* & alii, quos cumulatim affert *M. J. F. SCHUMANNUS* (i) maximas inierunt exercitationes de voce: *CERNO*. Contra quos verborum Aucupes vero scripsit suum Ciceronianum in forma Dialogi Erasmus, quem vero *J. C. SCALIGER* orationes investivæ maximis ullo modo fingendis convitiatorum generibus repletæ exceperunt, teste *BIERLINGIO* (k) Petrum Bembum & Angelum Politianum hujus Pædanticæ superbiam maximos Patronos adducente. Cogantur istiusmodi captiores & carptores verborum atque phrasium legere Epistolas obscurorum virorum, & nauseabunt.

(g) In Libro de recta pronuntiatione vocis: Paracletus. (h) In tract. de litera: B. (i) In diss. de eruditione noxia §. 22. p. 64. sqq. ubi plures istiusmodi nugarum nugæ reperies adductas. (k) In diss. cit. §. 5. p. 16.

§. IV. Porro deprehenditur quorundum Pædantismus Scholasticus, dum nimis dure discipulos castigant. Modo unum alterumve vitium (ut ita dicam veniam des, verborum Aucups!) in Exercitio obvenit, gleich heist es: die Hosen herunter, und da gebt auf die Posteriora Aristotelis loß, daß ic. Cujus ordinis & fuit *PETRUS ENGELBERTUS* Maximiliani I. Imperatoris Præceptor, qui cum solis dialecticis argutiis doctus, Sophismata inculcare discipulo suo vellet, ad quæ capessenda hujus nondum matura erat ætas, sapius eum verberavit und ihm einen Schilling gegeben, ceu tradit *CUSPIANUS* (l). Nec ab hoc more perverso, plagi dignus *ORBILIUS*, decessit. Superbiam Pædanticam hic tantopere devoravit, non solum in Anti-Sophistas, verum etiam in discipulos, ut Horatius eum plagosum appellaverit, & *DOMITIUS MARSUS*. (m) ita:

Si quos Orbilius ferulâ scuticâque cecidit.

Cum tamen hęc Pædanta istius *QVINTILIANI* (n) memor potius esse debuisset quod in ætatem infirmam & injuria obnoxiam nemini debeat nimium licere, præsertim cum non contra naturam sit pugnandum & contendendum ad summum ἀκμὴν Studiorum, verum cum natura Unde *PLATO* bene, adolescentes non cogendos, sed quasi ludentes in disciplinis enutriendos

dos esse, ut magis ad quod quisque natura sit aptus, possis cognoscere recte observante *J. REFTELIO* (o). Ecce triplicem Pædanticam superbiam adhuc sæpe in Scholis vigentem. Sed hæc de Scholastico Pædantismo; nunc de Academico.

(l) In vita Maximil. I. (m) Ap. Sveton. Libr. de Illustr. Gramm. Cap. XIX. (n) Lib. I. Instit. orat. Cap. 3. (o) Diss. de honesto emergendi Studio Sect. IIX. p. 13.

SECTIO POSTERIOR, DE SUPERBIA PÆDANTICA ACADEMICA.

§. I.

Austeritas atque Morositas in Academiis docentium non tam verenda est, sicuti in Scholis; Sed cessat potius. Enim vero ad nostram Academiam ut me vertam, hic non desunt Diis, Deæque charites, ut verbis Heracliti non nihil immutatis huc inflexis loquar ex *ARISTOTELE* (a) Siquidem *nostri Patres* docendi partes obeuntes ferme in morem *MERCURII* catenulis exore pendentibus Studioforum catervam (si paululum accresceret, hoc maxime exoptandum) auribus suspensam, qua fieri potest, ad se trahant. Ut adeo maxime verba in eos quadrent, quæ *PICCARTUS* (b) *SCIPIONI GENTILI* adseribit. Verum cum haut quaquam difficile Athenis Atheniensem laudare, idcirco hic abrumpo filum laudis. De correctione amica autem Doctorum officio, Patrum affectu, quid multis. Nam quo magis est circumspiciendum in verbis phrasibusque doctrinæ Christianæ, ne Adversarii vel ex vocula quadam, aut Syllaba, camelum fugiant, uti id erudite demonstravit *J. A. SCHMIDIUS* (c) ea propter hoc magis est grato animo in Scholis disputatoriis, Examinatoriis &c. agnoscenda accipiendaque, quo facilius alias nos Syllabici isti circumvenire nobisque imponere possunt. Quare nec objicias hic §. 3. Sect. Prior. ubi rejecimus vocum phrasiumque aucupes, sed scias ibi non tantum interesse, quantum Pædanta sibi quidem imaginatur, cum sive hanc sive illam, Curtianam ne an Ciceronianam afferas, unum est, nec curat Philosophus sive isthoc vocabulum adhibeas, sive aliud ejus Synonimum (quoad dici non autem quoad esse, non enim dantur Synonima vere talia) sensus enim erit idem nec ab eo dependet nostra salus, quemadmodum iis Syllabis sæpius contingere potest, ut taceam τὸ *αλλεῖν*, in Ep. ad Rom. 3. Ne adducam

ducam quæ nos inter & Pontificios intercedit disputatio de particulis *év* ²⁰³
& *év* ⁰¹⁹ ex 2. Petr. 3. 16. de quibus *DIETERICUS*. (d) &c. Quapropter
in illos §. 3. adductos captatores verborum, minime vero in hos eadem ista
Pædantica superbia. Tertia species Pædantismi Scholastici hinc prorsus
exulat.

(a) L.I. de Part. Animalium Cap. 5. (b) In orat. funebr. in obitum ejus p.
„ 623., dabitur autem venia integra transcribenti verba; Extra provinci-
„ am, inquit Piccartus, -- valde etiam jam Senior delectabatur consuetu-
„ dine Studioforum juvenum, cum quibus in campos animi gratia ex-
„ spatiabatur, ad se domum invitabat, prorsus detestans illorum Pro-
„ fessorum mores - - qui auctoritatem suam imminui convellique censent
„ si verba Studiofo faciant, aut alloquio eum dignum judicent si non per-
„ interpretem omnia agant, aut etiam per codicillos, (quæ tria postero-
„ ra quidem supercilium pædanticum constituunt) & ut contraham ad-
„ ducamque a Piccarto subjecta: - - - ubique humanitatem &c. prafe-
„ rebat, ostendebat, exercebat, haut aliter quam solem videmus, qui
„ cum plurimum possit, non minus tamen omnia supera infera splen-
„ dore suo collustrat radiis, calefacit & fovet. O Decus Professorum! (c)
„ in peculiari diff. Octava, in Decad. Diff. Historico-Theol. reprehен-
„ dens *Arianos* illos, particulis *év* ⁸ & *év* ⁰ ex Rom. XI. 36. & I. Cor.
„ IX. 6. in mysterio Trinitatis abusus ad probandam exinde dissimi-
„ litudinem personarum, quos & propterea Syllabicos appellat. (d)
„ In Institut. Catech. de Script. S. qv. 30.

§. II. Progerminat autem aliquando superbia pædantica in Academiis,
dum Seniores Doctores junioribus etiam victas manus in fervore disputan-
di dare recusant & veritatem prorsus seponunt, modo alter suo abun-
det sensu, ejusque steter pro ratione voluntas. Quemadmodum *FLACIUS*
cum *STRIGELIO* disputans, putabat se recte locutum esse P. O. ipsam ho-
minis Substantiam statuens. Cujus Pædanticæ Superbiæ Parentes ut plu-
rimum sunt amor erga superiores, devotionis; erga æquales, amicitia; er-
ga inferiores benevolentia; atque nescio Pater aut mater (ut ita) nimium
gloriæ studium. De amore tantum abest ut inficiari queas asserta, ut potius
sit errorum fons, quomodo nitide ac nervose tradit *M. J. G. SCHNELLIUS*
(e) accedente nimio gloriæ studio, veritatemque, ad quam cognoscendam
tamen ipso jure naturali obligatur homo, recte monente *M. PH. F. HANE*
(f) floxipendendo perdat, erroribus irretiatur, subjecto, veritatis cognos-
cendæ intellectu sc. tanquam proprie tali secundum tres actus s. ut recen-
tiores Philosophi volunt, tres species perceptionis intellectionem puram,
imaginari-

imaginationem & sensum; corrupto, probe annotante *J. N. HARD-SCMIDT* (g). Quo ultimo seductus est *VALENTINUS*, uti observat probe *BUDDEUS* (h) atque *BAIERUS* (i). Et si quis *J. CLERICUM* eo referat, nec novum eapropter cum Catilina nefas extirpandum erit, nullusque sincerus orthodoxiæ Christianæ amicus ob id dicam ei scripserit.

- (e) In diff. de amore errorum fonte §. 9. & 13. (f) disquisit. Philosophico-Pract. de Jure & obligatione cognoscendi veritatem Sect. II. §. IX. p. 16. (g) In diff. de inquirenda veritate, §. 8. p. 5. (h) In disp. de Hæresi Valentini. (i) Disp. de ambitione hæres. causa p. 5.

§. III. Occasione præcedentis §. 2. ubi de prærogativa Doctorum Seniorum præ Junioribus indirecte mentio fiebat, quæstio oritur: Numne & superbiæ pædantiæ Academicæ Candidati sint gradus accipientes? Id quod quidem volunt Fanatici atque quidam Calvinianorum omni conamine alloborantium, (verum hætenus frustra) quo si non penitus gradus academicos proscribant, eis saltem audacter calumniando maculam atque labem inurant. Utpote qui sunt speciatim *THOMAS MUNZERUS*, *VALENTINUS WEIGELIUS*, *CHRISTIANUS HOBURGIUS*, &c. Quorum hic refractis pudoris atque reverentiæ claustris, in eam erumpit verborum licentiam: *Sage demnach, daß alle solche Ehrenahmen, als wohlgelehrter Herr Magister, hochgelehrter Herr Licentiat, wohlverwundiger, großachtbarer Herr Doctor, &c. Narrenpossen und Vorpenswerck sind*, quem vero calumniatorem cum suis asseclis refutatam dedit noster *MAGIFICUS DOMINUS RECTOR FR. ALB. ÆPINUS* Phosphorus hujus Academiæ (k). Quapropter tantum abest ut gradus academici juxta Hoburgium sint Stultitiæ signa, ut potius ipse stultus. In se enim spectati plane sunt indifferentes; verum & licet interdum unus atque alter cum capillamento regio incedat mirum in modum in plateis uti *D. BUCSH*; nihil ominis abusus non tollit usum. Concedimus quidem plures dari graduos superbiæ pædantiæ febricantes, cum adhuc debeant responsonem ad quæstionem illam: *utrum dulcius propinando, quam disputando insumatur pecunia?* præpomis cum vereor, ne, quia præjudicia merito suspecta sunt, Sectam Idiotarum affectent, de quibus *M. GEORG. SCHROEDER* (l). Verum manum de Tabula.

- (k) In diff. Moralitatem Graduum Academicorum representante, Cap. II. §. 4. 5. sqq. (l) Diff. de præjudiciis merito & falso suspectis Cap. I. §. VIII.

B

§. IV.

§. IV. Sunt & quidam Superbia hac pædantica maxime supertitiosi, qui nobis Polyhistoris nomine veniunt. Maneat sua cuiusque, cuique laus. Interim tamen nec obstat, quo minus de *πολυϊστορίας* vitiosa atque pædantica superbia pauca dicamus. Sunt interdum quidam, qui a sola memoria valent, per insignem tamen hujus nominis Polyhistores vocitari amant, verum expectantes iudicium. Sciant proinde, quod dum quis *CORNELIUM NEPOTEM*, cum notis variorum in lucem emisit, non statim sit appellandus Polyhistor hujus Sec. famigeratissimus Non sic itur ad astra. Plura requiruntur, ut mensuram tanti nominis impleas. Et qui impleat forsitan, illum si hunc titulum affectet, Pædantem merito dicis, ut bene iudicat *BIERLINGIUS* (m). Unde quilibet Logicafter, unbekante *Schul-Majors, Postillen-Reuter und gelehrte Sincen-Ritter*, (quos aus dem *Gelehrten-Lexico* adductos videre poteris in diff. *M. RECTORIS DN. D. EPINI* (n) tantum abest ut nomen eruditi inveniant, ut potius Polyhistoris nomen eos tanquam monstra fugiat. Ad verum autem Polyhistorum quid requiratur, ostendit *M. J. GOTTL. ROSA* (o). De *Αυτοδιδασκτος* hâc vice filemus, cum omnino Pædantismi se reos sæpius faciant, qualis existit *PHEMIUS* ille Musicus apud *HOMERUM* (p) qui distenta spiritu præcodia inflans, clamitat:

*Αυτοδιδασκτος εἰμι. Θεός δέ μοι ἐνΦρεσίν, ὄμμας
Ταρτοίας ἐρέφουεν.*

Ad Gyaros vero cum istis. Præf. cum quidem multum sciant pauci, nihil multi, omnia nemo.

(m) In diff. cit. §. IV. (n) De licita eruditorum invidentia, Cap. I §. XI. p. 17.
(o) In diff. qua Polihistoris Idea delineatur, §. 7. p. 9. (p) Odyss. X. v. 347.

§. V. Advocati autem maxime sunt affecti hâc pædantica superbia. Non autem de omnibus dico, acsi intenderem propositionem universalem, multis maximam inferrem injurias. Verum de Crumenimulgis, æruscatoribus hominum &c. de quo vid. *SCHOEPFERUS* (q). Hi cum Aulædi sint, quia Cytharædi fieri haut potuerunt cum IX ipsis tantum sint prædicamenta, *qualitate* destituti scripta non absque Theseo elaborant, und nehmen alles auf die Hörner, quos *GAILIUS* (r) *Gerichts Plauderer die fast alle Beschreibungen streitig zu machen wissen*, appellat. Solche Entenmeyer
uti

uti Dn AVTHÆO audiunt (s) die sich vieler Erfahrung rühmen &c. ut & ille Medicus Empiricus titulum atque superbiam pædanticam putans esse prudentiam & experientiam apud CAR. OTT. THYLLIUM (r) qui ingenue de hocce Pædantismo differit,

(q) In Programmate Pentecostali de Spiritu S. optimo Advocato circa suit. (r) in tractat. de Arrestis C. 9. n. 19. (o) in Supplementis Practicis in observatt. WEHNERI h. l. (s) in tract. prior. de Qualitatibus in causarum Patronis Thef. XIV. p. 37.

§. VI. Studiosorum si quæ alia, hæc maxime, perspicitur sæpe superbia pædantica jam in urnis feliciter evacuandis, und wer das nicht kan, statim: Er ist ein Schulfuchs, er versteht et den Kummel nicht, cantat subinde Bachi filius: vina bibunt homines, animalia cetera fontes &c. jam in salu-randi ritibus: Pædanta saluter prius, huic competit esse in prædicamento acti-onis ut se saluter. Verum Quis est major Pædanta? Honor enim non est salurati, sed salurantis. Ob Hæc autem cum sapius alius alium injuriose in-vadat, quid factu opus, si qua colaphi atque alapa infligantur? ἄριστος τρόπος τὸ ἀμύνεσθαι τὸ μὴ ἐξομῶσθαι. Attamen si emanaverit in vulgus, audias Paulum Bosonium (t) ne præpostera indulgentia voboretur malorum nequitia, invitus procede ad ultionem publicam, emendationis & securitatis ergo in po-sterum. Ad hanc igitur venire nos oportet non quia quasi dulce sit vindicare se, sed quasi utile. Interim quo nos ipsi istum pædantismum dedoceamus, audiatis STUDIOSI regulam JUVENALIS (u).

- - Continuo sic collige, quod vindictâ
Nemo magis fraudet quam foemina - - .

De cetero si gestis contra audentior ire, imitare EURICHOLUM PYRHO-NICUM, quem DIOGENES LAERTIUS (w) aliquando ita furore instiga-tum ait, ut sumto VERU cum carnibus, coquum in forum usque persequere-tur. Sed pax vobiscum! Et MAGNIFICO DN. RECTORI nil erit vobis-cum. Et quod reliquum est, consulo, ut inquiratus ante, si qua Pædantica superbia curæ cordique est,

τὰς ἐπιτίδας
κατὰ τὸ σομ' ἄδειν, ἢ κατὰ τερρόπυγιον (x)

B 2

Hoc

Hoc est utrum culices per os sonum edant, an per podicem. Quibus inveniendis vero τὸ μὲν πᾶρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα, τὸ δ' ἔργον ὡς πᾶρεργον ἐκποιούμεθα.

(t) In Specim. Homileticæ Politicæ Cap. I. §.7. (u) Sat. XIII. v.189. (w) Lib. XI. Segm. 63. (x) Aristophanes in Nub. Act. I. Sc. II. v.145. ceu Socratrem falso ludens ridicule magis quam iuste.

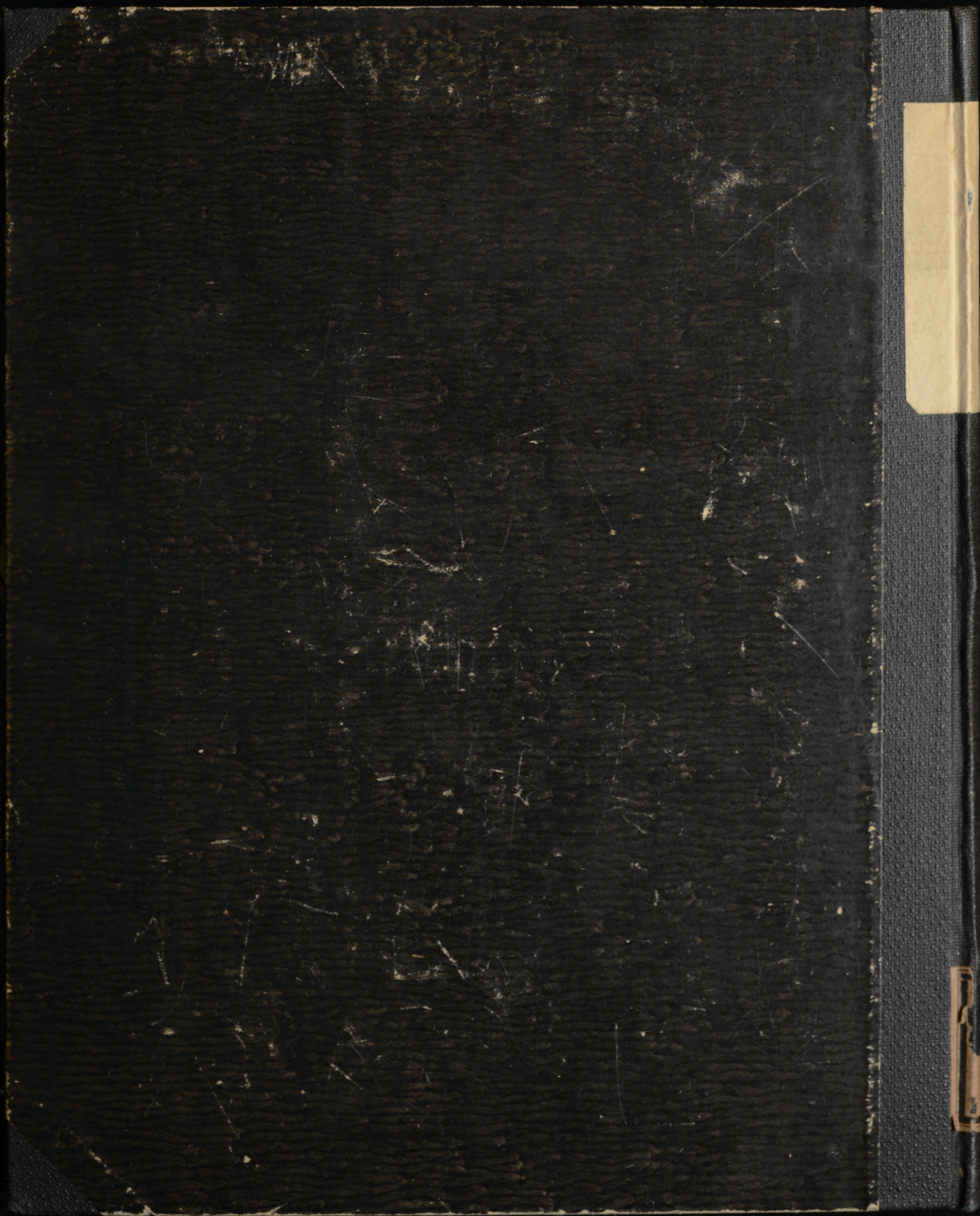
§. VII. Et hæc sunt *VIR MAGNIFICE*, ore hætenus, amore vero & favore sicuti in præterito, ita & præsentî & futuro *PATRONE* de me quam meritiſſime, quæ non potui non sacrare Tuo Nomini. Ea propter nihil niſi hoc erit reliquum, ut *VIVAS, FLOREAS*, & in *TE*, & in *TUA GENTE SPLENDIDISSIMA*. Vale, faveque meis conaminibus Studiorum, ſic mihi omnia proſpere cedent.

COROLLARIUM.

Pædantæ in ſuperlativo ſunt cum illis Doctõribus Scholaſticis quærentes nimis curioſe: An DEUS poſſit ex meretrice virginem facere? an mus arrodens hoſtiam ſit excommunicandus? an a ſacrificulo devorandus? an exenterari debeat? num in muſcipula adorandus? an verus baptiſmus, ſi Chriſtus inſtituiſſet formam baptiſmi his nominibus: BUFF, BAFF? An Mulier ob id non habeat caudam, ne impediatur ſeſſio? Quas nugæ nugarum rejicit HALLBAUERUS in diſſ. de Eccleſia Lutherana politiõis Literaturæ Patrona. Præfat. §.21. pag.41.

...na classis sit homo, ut loquar verbis H. OLIVA-
...aspera ad astra itur per varios casus per tot di-
Fortis autem hic poscitur animus, mortis terrore
...um vitæ extremum inter munera naturæ ponat
...ne dolores, nesciat irasci, nihil cupiat, & potiores
HERCULIS ærumnas ducat sævosque labores &
...is & SARDANAPALI cœnis. En Nobilissimum

ut. de Numeri Quinarij Excellentia §. IX. Juncto Pen-
cursus Studentici de Studiosi Monasterio Academi-
§. 4. ubi nostro scopo hic inservientia plura in no-
runt.

§. II.

...r NOBILISSIMO ex se nato inest Epictetis, So-
Senecæ, Bruti, Catonis. Philosophiam habet ca-
lem, i. e. Sie ist im Kopff und nicht auf den
... non μερικῶς & in tantum, sed ὀλικῶς & in to-
vit in mundo, quasi extra mundum, infra coc-
oelum, ne qua pavidum feriant minæ, si fra-
... Loquimur autem præprimis de Politico eeu
quem quidem sat aperte indicat §. III. Sect. II.
... in tempore Stulticiam omnium vitiorum matrem,
ubitu & commodo erigi. Divites ignobiles ocu-
... Magnanimæ paupertatis ipsum non pudet.
... virtuti und gebrauchet sich einer Philosophischen
... hen Freyheit. In mundo est nonnisi accidens.
... um NOBILISSIMUM ad ἀπαθείαν i. e. Nichts
... ydens = Befreyung, naturalem bonitatem, &
... em ducentia. Cum his autem conjunctam de-
... benes animum fidelissimum.

§. III.

...emque nunc fidelissimum putat je ehrlicher,
... respicit propria, non Personalia. Studer fi-
... en wackern und edleren Manne decenti. Uni

B 2

contra

